

[Indenrigsministeren]

sig, og jeg har desuden gjort rede for, at der, så vidt det er oplyst for mig, er anlagt et civilt søgsmål i forbindelse med spørgsmålet om usaglig afskedigelse af den pågældende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 828

4) Til indenrigsministeren af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren foretage en undersøgelse af, i hvilken udstrækning plejepersonalets modvilje mod samarbejde med viceforstander, sygeplejerske Leif Arnvig har haft indflydelse på Fyns amtskommunes fyring af Leif Arnvig?«

Skriftlig begrundelse

Ved besøget af det af folkettinget i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte tilsyn med behandlingen af frihedsberøvede personer (§ 71-tilsynet) i eftersommeren 1984 på det psykiatriske sygehus i Middelfart blev § 71-tilsynet opmærksomt på et meget spændt forhold mellem plejepersonalets organisation og Leif Arnvig, et forhold, der senere blev forværret ved, at plejerne i efteråret 1984 gik i strejke med henblik på at få Leif Arnvig fyret.

Der er ingen tvivl om, at Leif Arnvig har kritiseret en række plejeres arbejdsmetoder. Leif Arnvig har forestået politianmeldelser af plejere for overgreb på patienter. Plejerne blev frifundet på grund af bevisets stilling. At plejeforholdene på Middelfart var under al kritik, er fastslået af embedslægen i rapport fra 23. marts 1984, sygehusforvaltningens notat af 3. april 1984 samt sundhedsstyrelsens notat af 8. februar 1985. På denne baggrund blev der udarbejdet forslag om ændret behandlingsorganisation og formaliseret efteruddannelse.

Spørgeren finder, at det offentlige har et udvidet ansvar over for de personer, som det offentlige berøver friheden og dermed den simpleste forsvarsmekanisme, man har: flugt fra overgreb. Dette ansvar bør udøves af et godt uddannet personale, som via en positiv personalepolitik gøres interesseret i god udførelse af plejjobbet.

Spørgeren finder det væsentligt at få fastslået, om Fyns amtskommune gennem en

pauver personalepolitik indirekte har lagt hindringer i vejen for udøvelse af god plejevirksomhed. Det er ved de forskellige undersøgelser oplyst, at der har været uhyre ringe efteruddannelse, en stiv og bureaukratisk personalepolitik samt et lidet motiverende miljø.

Folketinget har via grundlovens § 71, stk. 7, et særligt ansvar for behandlingen af frihedsberøvede, hvorfor det er vigtigt at få oplyst, i hvilken udstrækning det dårlige arbejdsklima på Middelfart psykiatriske sygehus forhindrer forbedringer af behandlingen af frihedsberøvede.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Det andet spørgsmål har samme karakter som det første, der er stillet, og jeg skal derfor henvise til det svar, jeg har givet på det.

Carsten Andersen (SF):

Det er jo klart en form for rationalisering at skyde problemerne væk på den måde. Det, sagen drejer sig om i dette spørgsmål, er, som der står i begrundelsen, den udsultning og den pauvre personalepolitik, der er ført på området, idet dette har haft indflydelse på udviklingen af det psykiatriske behandlingsklima på Middelfart. Det er det, der er baggrunden, og det er også det, der betyder noget for det ansatte personale derovre.

Det er fastslået i en undersøgelse, der er foretaget af amtskommunen, at medarbejderne synes at skamme sig over at arbejde på Middelfart hospital. »Når folk ude i byen spørger mig, hvor jeg arbejder, må jeg svare, at jeg arbejder på havnen«, siges det blandt personalet derovre, der ikke ønsker at vedkende sig sin arbejdsplads. Ud fra denne holdning til arbejdspladsen, denne fornemmelse af mistro over for arbejdspladsen, beder jeg ministeren være med til at undersøge, om den førte personalepolitik har været medvirkende til at modvirke en forbedring af patienternes forhold på Middelfart.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan kun sige, at jeg ikke har noget ønske om at gå ind i en sådan undersøgelse.

Carsten Andersen (SF):

Det er gået op for mig, at ministeren ikke har noget ønske om det, men spørgsmålet er